

[Aksel Larsen.]

bejder. Det er rigtigt, at dens Arbejde er ude for mange Vanskeligheder, netop fordi det er en rent parlamentarisk Kommission, men jeg tror, det kunde have gaaet hurtigere. Det havde været rigtigere, om man havde fulgt vort Forslag om en ikke rent parlamentarisk Kommission. Det havde ogsaa været det politisk redeligste. Men det har man ikke gjort. Alligevel tror jeg, at dens Arbejde kunde være gaaet noget hurtigere, og jeg vil tillade mig herfra at sige, til Rigsdagen, til Offentligheden og til Den parlamentariske Kommission, at hvis man ikke faar noget hastigere Tempo paa, saa maa man være forberedt paa, at man mister Agtelsen og Respekten i Befolkningen.

Det kan ikke nytte, man skyder sig ind under, at Rigsdagens Trykkeri er overbelastet og ikke kan følge med. Saa vidt jeg ved, findes der andre Trykkerier i Danmark end det, der er nede i Kælderen her i dette Hus. I øvrigt maa det vel være tilladt at komme med den Indskudsbemærkning, at Udstyret i Rigsdagens Trykkeri vist er ret antikveret og burde have været anbragt paa et Museum for længst, og det kunde jo være, at hvis man indførte tekniske Reforme, saa gik det bedre, ikke alene for en parlamentarisk Kommission, men ogsaa for Rigsdagens Arbejde, som lider i høj Grad under, at man ikke kan faa Tryksagerne frem, naar der er travlt. Under alle Omstændigheder kan Den parlamentariske Kommission ikke forsvare sit langsomme Arbejdstempo med, at Trykkeriet ikke kan følge med, og heller ikke med, at man har maattet bruge saa uuaadelig megen Tid til at kigge paa en enkelt Kanon paa Middelgrundsfortet.

Jeg vil alvorligt anbefale, at man faar noget mere Fart over Feltet, men jeg vil samtidig sige, at det saa ogsaa bliver nødvendigt, at der sker noget i Forfatningskommissionen; for der er vel ingen, der kan tænke sig, at Den parlamentariske Kommissiones Arbejde kan ende anderledes end i, at dette Ting kommer til at træffe Beslutning om Rigsretsbehandling af Sager vedrørende en eller flere forhenværende Ministre.

Saa er der vel heller ingen — det haaber jeg da ikke —, der kan tænke sig, at man skulde lade det Landsting, der sidder i den anden Ende af Huset, og hvis Forhold til Grundloven jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa, dominere denne Rigsret sammen med en Højesteret, der kun delvis er blevet fornyet, og hvis Meriter under Besættelsen egentlig burde have været

kigget efter i Sømmene. Man maa naa til fornuftige Resultater paa disse Omraader, ellers ender det hele i Farce og Karikatur. Det kan det danske Folk ikke være tjent med, og man kan være forvisset om, at det vil det heller ikke lade sig nøje med. Jeg tror i øvrigt, det er nok, naar jeg siger, at alene den lille Debat, vi havde under et tidligere Punkt paa Dagsordenen i Dag, viser, at det gaar ikke saa godt med Udrensningen, som det burde og kunde og skulde gaa, og det er i høj Grad Regeringen, der har Ansvaret for dette.

Men naar det er klart, saa bliver Irritabiliteten og Utilfredsheden større i Folket. Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Sønderup, der talte noget om, at Arbejdstempoet var for langsomt. Jeg blev ikke helt klar over, hvor man mente det var for langsomt, men det var altsaa paa Arbejdspladserne. Om det var i Industrien eller Landbruget, ved jeg ikke. Jeg kan sige, at jeg tror, den daarlige Maade, Udrensningen og Opgøret i mange Tilfælde foregaar paa, bevirker, at Arbejdslysten ofte ikke er saa stor, som den helst burde være. Nu faldt jeg tilfældigt over et Nummer af „Demokraten“ for 1. Juli, hvor der stod en Artikel om en stor Værnemager i Aarhus, der blev specielt foretrukket ved Arbejder for Marinen. Tror man da ikke, at Arbejderne i Aarhus siger: det er dog for galt, dette her! Og saa kommer man og siger til os, at det afhænger af vort Arbejdstempo, om Landet bliver genopbygget, samtidig med at man laver den Slags!

Naar man løslader Gunnar Larsen og idømmer saadanne Folk som Castenskiold disse milde og elskværdige Straffe og ikke konfiskerer deres Jord til Fordel for Landbrugets Sønner o. s. v., ja, saa breder Mismodet og Utilfredsheden sig hos den Del af det danske Folk — og det er efterhaanden største Parten —, som var med i eller aktivt støttede Modstandskampen, og som troede, at der skulde gøres op med Landets Forrædere, naar Sejren var vundet og Danmark atter var frit.

Typisk for den Situation, Danmark befinder sig i, er i øvrigt den Debat, vi havde her i Gaar. Det viser sig, det er nu klart demonstreret, ikke alene, at vi har en Mindretalsregering, men at vi har en Mindretalsregering, som i afgørende Spørgsmaal er i den skarpeste Modstrid med Folketingets Flertal, men alligevel kan blive siddende, ikke bliver fældet. Det er rigtigt, at det er gaaet med Lodder og Trisser, det er derfor, Regeringen har været i Stand til at holde sig ved Magten. Nogle Partier har ladet sig